

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 124. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789223712/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

dette berømmelige blad, i det mindste griber jeg efter det med usædvanlig begærlighed for at se norske nyheder i denne tid. – Har du hørt al den triumf som er blevet Oehlenschlägers til del i Sverige? Det er meget smukt og må glæde enhver dansk og enhver digter især. Men hvad der må bedrøve enhver dansk er at læse de svenske digte i denne anledning der er så skønne, især Tegnér's dejlige digt, og Oehlenschlägers »Til mine svenske venner«, der tager sig ud ved siden af de svenske som en landsbydegn ved siden af dr. Mynster, eller en anden sådan biskop der med værdighed og fin dannelse står i sit fulde ornat.

Jeg ønsker, jeg havde noget interessant at fortælle dig fra hjemmet, men jeg sidder her i min lille hule som et andet stille, ensomt kreatur og hverken hører eller ser andet end det daglige ét og samme. Man bør sige Gud ske lov! når livet går ensformigt hen, thi forandringer er næsten oftere uroligheder end fornøjelser. Alting hos mig er ved det gamle, både omkring mig og i mig selv. Georg hilser dig kærligt og ærbødigt. På onsdag er det hans fødselsdag. Erindrer du den dag ifjor? – Den skønne sommer gør mig så lykkelig. Når solen skinner varmt, træer og planter blomstrer og aftenen er så stille og så balsamisk, så behøver man ingen synderlig anden lykke end dette sommerliv. Udvores lykke, at sige, thi det indvortes menneske er ikke så nøjsomt. Dog selv de indvortes lidelser, savn, længsel osv. lindrer den milde natur. De fraværende synes mig altid langt nærmere om sommeren end når den fæle is og de mørke nætter ligger imellem os. Forleden kom en venlig vind ind ad vinduet ved Volden og bevægede den dejlige blomsterguirlande som du har givet mig til klokkestreng. Det forekom mig som om blomsterne vinkede af mig og hilste fra dig. – Men jeg frygter for at kede dig i dette mit allerførste brev. – Lev vel min Hanne! Camilla Buntzen har bedt mig hilse dig. Ludvig vil selv skrive. Jeg beder dig bringe madame Wexschall min hjerteligste hilsen. Jeg ønsker både dig og hende al den lykke og ære som jeg ikke tvivler på må blive eder begge til del.

I håb om at du holder dit løfte og snart skriver til mig venter jeg med længsel et lille brev fra dig, og omfavner dig i tankerne.

Din hengivne Th. Gyllembourg.